

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce:

D. K.,
nar., st. přísl. Uzbekistán,
bytem ,

zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2019, č. j. OAM-1023/ZA-ZA11-P17-2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Zejména žalobce poukazuje na nedostatečné odůvodnění, které neodpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
3. Žalobce namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části rozhodnutí. Tato vada podle něj způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu, § 27 odst. 1 správního řádu a § 18 odst. 2 správního řádu. Zejména není účastník řízení náležitě definován, rozhodnutí proto není dostatečně určité, a tudíž je nezákonné. Stejně tak v tomto rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejich základě bylo rozhodováno. Nedostatečně byl označen i správní orgán.
4. Dále žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a nedostatek odůvodnění, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný podle něj vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména při pohovorech opakovaně poukazoval na složitou životní situaci, kdy se obává návratu do vlasti nejen s ohledem na své dluhy, které v případě návratu do vlasti nebude schopen splácet, ale rovněž tak skutečnost, že se účastnil semináře, jehož hlavní představitel a velká většina účastníků byli uvězněni. Jednalo se o náboženský seminář, přičemž pronásledování z důvodů náboženských důvodů je jedním z primárních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce má v tomto ohledu za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení azylu dle § 12, neboť by mohl být v případě návratu do vlasti pronásledován, a to jako dlužník, následně jako nezaměstnaný a neplatič. V případě návratu do vlasti mu hrozí vymáhání dluhu ze strany soukromých osob a následně další persekuce i ze strany státních institucí.
5. Jak uvedl sám žalovaný, státní orgány hromadně podporují migraci a snaží se o to, aby co nejvíce osob opustilo zemi a mohlo podporovat své rodiny na území domovského státu. Pokud se žalobce vrátí bez práce a bez peněz, navíc s dluhy, tak samozřejmě bude ze strany orgánů státní správy považován za osobu nežádoucí. Žalobce má za to, že přdestřel správnímu orgánu dostatečně jasný a konkrétní „azylový příběh“, který jasně dokládá možné pronásledování v případě návratu do vlasti, stejně jako hrozbu vážné újmy. Pokud správní orgán konstatuje, že žalobce neposkytl dostatečnou podporu pro svá tvrzení, není tento postoj nijak podložen a jde pouze subjektivní hodnocení na úrovni obecných spekulací. Správní orgán odmítl přispět svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu věci a zároveň opomíjí obecné pravidlo, dle kterého se v pochybnostech, za situace, kdy nelze průkazně tvrzení účastníka ověřit, vždy straní účastníku řízení a jeho žádosti se vyhová. Žalobce je tedy přesvědčen, že správní orgán pochybil, pokud odmítl poskytnutí mezinárodní ochrany.
6. Žalobce je dále přesvědčen, že uvedl skutečnosti, na základě kterých by mu měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu. I kdyby zde nebyly azylové důvody dle § 12, zcela jistě je na místě poukázat na prokazatelnou existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které je na místě udělit azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobce popsal složitost situace rodiny, stejně jako okolnosti jeho návratu. Navíc zdůraznil, jak je nahlíženo na osoby, které mimo území domovské vlasti požádaly o udělení mezinárodní ochrany, kdy v případě návratu o vlasti hrozí uvěznění a následné mučení či dokonce smrt ve vězení, neboť na takové osoby je nahlíženo velice negativně. Potvrzuje i sdělení žalobce, že přesídlení osob zdržujících se

mimo území domovské vlasti, které se snažily získat mezinárodní ochranu, je velice složité, jsou pronásledovány a ve vězení mučeny. Po návratu z ciziny, nemají tito prakticky možnost se usadit, neboť nezískají zaměstnání, a s ohledem na chybějící sociální systém nelze ani překlenout dobu po návratu do vlasti.

7. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude vrácen do státu, nebezpečí vážné újmy. I v případě žalobce bylo nutno zkoumat, zda existuje skutečně odůvodněné a reálné nebezpečí, že žalobci tato újma hrozí. S odkazem na podklady založené ve správním spisu žalobce konstatuje, že nelze vyloučit, že po návratu do vlasti mu hrozí persekuce ze strany státních orgánů, ať již v podobě systematického pronásledování, nebo dokonce věznění v nelidských podmínkách. Správní orgán se však těmito okolnostmi nezabýval.
8. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Rozhodnutí podle něj není vadné, nesprávné ani nezákonné. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava ze zatčení a uvěznění z důvodu, že ve své vlasti roznášel lístky o islámu a chodil na duchovní seminář z islámu, jehož lektor a někteří další účastníci byli podle něj uvěznění, čehož se obává i ve svém případě. Dalším důvodem byl vysoký dluh vůči svému známému ve vlasti, který již o nesplácení dluhu informoval policii. Žalovaný uvedl, že rozhodnutí podle něj netrpí formálními nedostatky, umožňuje dostatečnou identifikaci žadatele o mezinárodní ochranu. Konkrétně se žalovaný domnívá, že jelikož žadatel o mezinárodní ochranu nemá v ČR místo trvalého pobytu, ale místo tzv. hlášeného pobytu, žalovaný nepochybil, pokud žalobce identifikoval jednoznačně jinými údaji. Žalovaný je dále přesvědčen, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, pro posouzení věci si obstaral i adekvátní podklady. Žalovaný poukázal též na to, že žalobce své námitky ohledně uvedených nedostatků nekonkretizoval, zároveň je to podle něj žalobce, kdo má povinnost tvrzení, přičemž mu bylo umožněno, aby uvedl vše, co pokládal za důležité. Žalovaný má za to, že se dostatečně vyjádřil i k tomu, proč neudělil žalobci azyl z důvodu jeho zadlužení.
9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Důvodem podání žádosti byly obavy žalobce související s tím, že v minulosti navštěvoval ve vlasti duchovní seminář, jehož členové byli zadrženi, z toho má strach i žalobce. Zároveň má žalobce potíže související s nesplaceným dluhem. Je ženatý, ale plánuje rozvod, má nezletilého syna, nebyl politicky aktivní. Při pohovoru žalobce upřesnil, že jeho dluh vznikl z podnikání. Žalobci slíbil pomoc lektor semináře, který navštěvoval. Hledala jej policie. Z důvodů obav ze zatčení raději z vlasti vycestoval. Uzbekistán je podle něj sice muslimský stát, ale chová se sekulárně. S vycestováním problémy neměl, do ČR přijel hlavně za kamarády. K dotazu, proč tyto problémy nezmínil již dříve v roce 2016, kdy v řízení o správním vyhoštění uvedl pouze, že ve vlasti na něj bylo podáno trestní oznámení z důvodu neplacení dluhů, uvedl, že se bál o tom mluvit.
11. Součástí spisu je dále závazné stanovisko z 29. 3. 2018 se závěrem, že vycestování žalobce je možné.
12. Dne 3. 6. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný netrvali na jeho konání.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
21. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
22. Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

odst. 3 stejného paragrafu „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.“

23. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť žalobce byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce a že i žalovaný byl věcně a místně příslušný.
24. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně tvrzeného porušení zásady materiální pravdy, neboť žalovaný se dostatečně zabýval všemi tvrzeními žalobce a své rozhodnutí náležitě odůvodnil. Rozhodnutí je zákonné a přezkoumatelné. Žalovaný při rozhodování zohlednil informace zjištěné od žalobce a vycházel z aktuálních zpráv o situaci v jeho zemi původu. Žalovaný zjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít

důvodné pochybnosti. Žalobci byly kladeny otázky týkající se jeho pobytu v ČR, celá řada otázek se týkala také zjištění důvodů, proč odmítá návrat do vlasti, zda tam zaznamenal nějaké konkrétní obtíže, apod. Nelze také říci, že by žalovaný řízení vedl jakkoli jednostranně či neobjektivně. Žalobci byla umožněna součinnost, mohl se vyjádřit ke všem uvedeným skutečnostem nebo je doplnit.

25. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že zde nejsou žádné okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Žalobce nebyl ve vlasti nikterak politicky aktivní, nebyl ani členem žádné politické strany. Během řízení neuvedl, že by měl ve vlasti potíže týkající se uplatňování politických práv.
26. Žalobce poukazuje na to, že náboženské důvody jsou těmi primárními, pokud jde o udělení mezinárodní ochrany. O relevanci obav žalobce ohledně možného pronásledování z náboženských důvodů však lze pochybovat. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že jeho obava z uvěznění je značně hypotetické povahy, neboť sám uvedl, že si není vědom, proč jej policie ve vlasti hledala. Naopak zmínil, že s vycestováním ze země žádné problémy neměl. Nevěděl, z jakého důvodu byli skutečně uvězněni ostatní účastníci zmíněného semináře. O neurčitosti žalobcových tvrzení svědčí též fakt, že náboženské důvody zmiňuje až v nynějším azylovém řízení. Žalobce navíc též uvedl, že jedinou motivací roznášet uvedené lístky bylo, že lektor semináře mu přislíbil pomoc s dluhem.
27. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s otázkou, jsou-li v případě žalobce dány důvody zvláštního zřetele hodné. Zkoumal v této souvislosti situaci žalobce a konstatoval, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, může si opatřovat prostředky na své životní potřeby prací. Soud nezpochybňuje zhoršené sociální a ekonomické podmínky v zemi a případnou složitost, s jakou si žalobce bude ve vlasti hledat zaměstnání, avšak ekonomické ani sociální důvody nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.
28. Neobstojí ani námitka žalobce, že mu měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu, neboť v Uzbekistánu mu hrozí, že bude pronásledován jako dlužník, následně jako nezaměstnaný a neplatič. Žalobce již v protokolu k žádosti uvedl, že si ve vlasti vzal úvěr na podnikání. Tvrzená obava v souvislosti s tímto dluhem a jeho splácením však není okolností, na základě které by mohl být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že *„I když Nejvyšší správní soud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží stěžovatele se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů stěžovatele se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické, což stěžovatel také sám v souvislosti se žádostí o udělení azylu uvedl. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení humanitárního azylu zasloužily.“* (viz rozhodnutí ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 - 30). Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Žalobce žádné další zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být žalobce pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů. Naopak by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil obrátit na ně, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 - 41 *„aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany*

státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou.

29. Soud konstatuje, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Pokud má žalobce v úmyslu svůj pobyt v ČR opětovně legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle uvedeného zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
30. Žalovaný se odpovídajícím způsobem zabýval existencí možného pronásledování a celkovou situací v zemi původu žalobce, včetně možnosti udělit žalobci doplňkovou ochranu. Vyšel přitom ze závazného stanoviska ohledně možného vycestování žalobce č. ZS41070 a ze zpráv, které jsou součástí spisu a jejichž výčet žalovaný uvedl na straně čtyři napadeného rozhodnutí, přičemž nedošel k závěru, že by v případě návratu žalobci hrozilo nebezpečí. Žalovaný své rozhodnutí v tomto směru dostačujícím způsobem odůvodnil. Soud podotýká, že zprávy, ze kterých žalovaný čerpal, jsou převážně z roku 2017 a 2018, přičemž rozhodnutí bylo vydáno v červnu 2019, jedná se tedy o zdroje aktuální. Součástí spisu je též Informace MZV ČR č.j. 119896/2017 – LPTP ze dne 22. 11. 2017, ze které vychází i závazné stanovisko správního orgánu a která nezpochybňuje určitou formu policejního státu, ale zároveň konstatuje, že v případě návratu do země nehrozí občanům Uzbekistánu žádné zásadní nebezpečí, státní orgány se zaměřují pouze na nepřátele režimu. I z dalších zpráv vyplývá, že situace v Uzbekistánu se postupnými kroky spíše zlepšuje, jakkoli se stále nejedná o svobodnou zemi.
31. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
32. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve

svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

33. Soud z důvodů shora uvedených proto žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce